

Sygnatura akt IX GC 1045/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 15 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak – Marczak

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa **I. S.**

przeciwko **(...) S.A. w (...)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **(...) S.A. w (...)** na rzecz powoda **I. S.** kwotę 4.105,67 zł (cztery tysiące sto pięć złotych sześćdziesiąt siedem groszy),

II. umarza postępowanie w pozostałej części,

III. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.782,00 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Powódka – **I. S.** wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (e-Sąd) pozew, w którym domagała się zasądzenia od pozwanej – **(...) Spółka akcyjna w (...)** kwoty 86.589,03 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot i dat:

- 28.863,01 zł z ustawowymi odsetkami od 3 marca 2015 do dnia zapłaty,

- 28.863,01 zł z ustawowymi odsetkami od 4 kwietnia 2015 do dnia zapłaty,

- 28.863,01 zł z ustawowymi odsetkami od 3 marca 2015 do dnia zapłaty,

oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że 9 marca 2007 r. zawarta została pomiędzy powódką a **(...) Logistyka Serwis Spółka akcyjna** umowa najmu nieruchomości w **S.** przy ul. **(...)**. Przedmiotem najmu były magazyn o powierzchni ok 2500 m² oraz pomieszczenie biurowe o powierzchni ok 100 m². Powierzchnia biurowa w toku umowy uległa zmniejszeniu do 54m². Stawki najmu za jeden miesiąc strony określiły w wysokości:

- dla powierzchni magazynowej – 7,60 zł/m²,

- dla powierzchni biurowej – 23,60 zł/m².

Stawki te miały zostać powiększona o podatek VAT. Strony uzgodniły także waloryzację stawki czynszu w oparciu o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług.

W protokole z 31 lipca 2007 strony ustaliły wielkość powierzchni najmowanej hali na 2520,50 m².

Następnie miało dojść po połączeniu spółek, w wyniku czego wszelkie prawa i obowiązki najemcy przejąć miała (...) Sp. z o.o. Z kolei w 2014, również w toku połączenia spółek, wszelkie prawa i obowiązki (...) Sp. z o.o., przejąć miała pozwana.

Pozwana ma zalegać z zapłatą czynszu w kwocie 117.328,52 zł. Powódka dochodzi w tym postępowaniu jedynie części należnego czynszu. Pozwana proponować miała powódce rozwiązanie umowy, na co powódka miała nie wyrazić zgody.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 17 września 2015 r. przekazał sprawę o sygn. VI Nc-e 1273088/15 do tut. Sądu.

Pozwana (...) SA w Komornikach wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko wskazała na spłatę w dniu 5 listopad 2015 r. czynszu za luty, marzec i kwiecień 2015 r. Pozwana wskazała również, że niezasadne jest żądanie zapłaty przez powódkę odsetek ustawowych za zwłokę, albowiem strony negocjować miały wcześniejsze rozwiązaniu umowy najmu w drodze porozumienia, które miało regulować także zapłatę czynszu za miesiące poprzedzające jego zawarcie. Powódka miała też nie wykazać w jakiej dacie doręczyła pozwanej faktury VAT.

Z uwagi na powyższe stanowisko pozwanej, powódka swoim pismem datowanym na 29 grudnia 2015 ograniczyła powództwo i wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 4105,67 zł stanowiącej skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie od dochodzonej pierwotnie w pozwie kwoty należności głównej od dat i kwot opisanych w pozwie, tj. za okresy od których należności stały się wymagalne do dnia 5 listopada 2015. Powódka przyznała, że pozwana spłaciła całą należność główną w dniu 5 listopada 2015 roku i w tym zakresie cofnęła powództwo. W dalszej części pisma powódka podtrzymała swoją dotychczasową argumentację i stanowisko procesowe. Wskazała, że odsetki są jej należne, gdyż pozwana spłaciła należność główną z opóźnieniem, a nadto zaprzeczyła aby strony uzgodniły inne terminy płatności niż wskazane w fakturach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka – I. S. prowadzi działalność gospodarczą. Pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) Spółka akcyjna w Komornikach w zakresie m.in. sprzedaży hurtowej produktów żywnościowych. Pozwana w dniu 28.08.2014 w toku połączenia spółek, przejęła wszelkie prawa i obowiązki spółki (...) Sp. z o.o. Z kolei (...) Sp. z o.o. wcześniej – tj. w 2009, przejęła w drodze połączenia wszelkie prawa i obowiązki spółki (...) S.A.

Bezsporne, a nadto dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia pisma (...) Sp. z o.o. z 1.07.2009 (k. 24); informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS pozwanej (k. 25 i n.), wydruk z (...) pozwanego (k.16).

W dniu 9 marca 2007 r. zawarta została pomiędzy powódką a (...) Logistyka Serwis Spółka akcyjna umowa najmu nieruchomości w S. przy ul. (...). Przedmiotem najmu były magazyn o powierzchni ok 2500 m² oraz pomieszczenie biurowe o powierzchni ok 100 m². Stawki najmu za jeden miesiąc strony określiły w wysokości:

- dla powierzchni magazynowej – 7,60 zł/m²,

- dla powierzchni biurowej – 23,60 zł/m².

Czynsz najmu miał być płatny z góry do 20-dnia każdego miesiąca, począwszy od pierwszego miesiąca używania przez najemcę przedmiotu najmu, na wskazane przez wynajmującego konto bankowe, w oparciu o fakturę sporządzoną do 10 dnia roboczego każdego miesiąca i doręczoną najemcy co najmniej na 7 dni przed terminem płatności. Czynsz

należny wynajmującemu miał być powiększony o podatek VAT w ustawowej wysokości. Strony uzgodniły również waloryzację czynszu, po każdorazowym upływie okresu 12 kolejnych miesięcy obowiązywania umowy, w oparciu o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w roku poprzedzającym rok w którym dokonywana jest waloryzacja, ogłaszany w Komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Waloryzacja czynszu miała być dokonywana na podstawie aneksu do umowy.

Umowa najmu weszła w życie z dniem 1 sierpnia 2007 i została zawarta na czas określony od 1 sierpnia 2007 do 31 lipca 2017 (10 lat) pod warunkiem wykonania przez wynajmującego prac adaptacyjnych wymienionych w załączniku nr 6 oraz w terminie wskazanym w tym załączniku.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie: ww. umowy najmu (k. 17-20), załącznika nr 6 do umowy (k. 21).

W protokole z dnia 31 lipca 2007 strony ustaliły wielkość powierzchni najmowanej hali na 2520,50 m². Wielkość pomieszczeń biurowych wynosiła 50,86 m² i 74,45 m². Strony również sprawdziły wykonanie prac adaptacyjnych uwzględniając załącznik nr 6 do umowy najmu i stwierdziły, że większość prac została wykonana. Jedynie zrezygnowano na zgodny wniosek z wykonania prac określonych w punkcie 5 ww. załącznika, natomiast zgodnie przesunięto wykonania zadania nad wejściem do magazynu w terminie późniejszym.

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia protokołu zdawczo – odbiorczego magazynu 1/48 oraz pomieszczeń biurowych nr 12 i 16 stanowiących obiekt najmu (k. 22-23).

Powódka oddała pozwanej do używania powyżej opisany lokal użytkowy i z tego tytułu wystawiła pozwanej w pierwszej połowie 2015 roku następujące faktury VAT:

- fakturę VAT nr (...) z 16.02.2015 na kwotę 28.863,01 zł tytułem „dzierżawa hali 1/48 (luty 2015)”, płatną do 2 marca 2015;

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 28.863,01 zł tytułem „dzierżawa hali 1/48 (marzec 2015)”, płatną do 3 kwietnia 2015 do dnia zapłaty,

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 28.863,01 zł tytułem „dzierżawa hali 1/48 (kwiecień 2015)”, płatną do 1 maja 2015 do dnia zapłaty.

Fakturę VAT nr (...) powódka doręczyła pozwanej 25 lutego 2015, fakturę VAT nr (...) powódka doręczyła pozwanej 27 lutego, a fakturę VAT nr (...) kwietnia 2015.

Dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopie ww. faktur (k. 32-34), kserokopie dowodów nadania oraz wydruków z portalu emonitoring.poczta.polska.pl dotyczących śledzenia przesyłek zawierających faktury VAT (k. 80-84)

Pozwana nigdy nie reklamowała usług najmu świadczonych jej przez powódkę, ale nie zapłaciła w wyznaczonych terminach kwot wynikających z w/w faktur VAT. Po wystawieniu faktur pozwana składała powódce propozycję wcześniejszego zakończenia umowy najmu przesyłając jej przy tym propozycje porozumienia dotyczącego finansowego rozliczenia należny powódce płatności.

Powódka wielokrotnie w toku elektronicznej korespondencji stron, wskazywała pozwanej, że jest jednak zainteresowana kontynuacją współpracy stron w ramach umowy najmu z 9 marca 2007 r.

Dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. wydruki korespondencji elektronicznej stron (k. 35 – 39), poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. pozwanej będącego r. pr. kserokopia projektu porozumienia (k. 68).

Wobec bezowocnego upływu terminu zapłaty należności wskazanych w przytoczonych powyżej fakturach VAT powódka wzywała dwukrotnie pozwaną do zapłaty należności z ww. faktur podając ich daty wystawienia, numery, należne kwoty i terminy płatności. Pozwana odebrała wezwanie z 7.05.2013 w dniu 13.05.2013, ale to wezwanie, jak i późniejsze, okazały się bezskuteczne.

dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . powoda będącego r. pr. kserokopie: wezwania do zapłaty z 7.05.2015 wraz z (...) (k. 40-41) i wezwania z 22.05.2015 (k. 44).

Jeszcze przed doręczeniem odpisu pozwu pozwanej, co nastąpiło 18 listopada 2015 r., pozwana w dniu 5 listopada 2015 r. dokonała przelewem zapłaty na rzecz powódki kwoty 259.767,09 zł, tytułem „ (...) WG SPECYFIKACJI AWIZO Z DNIA 05.11.15”, w tym czynszu za luty, marzec i kwiecień 2015 r. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 30.09.2015 roku.

Bezsporne, a nadto dowód - poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn . pozwanej będącego r. pr. kserokopia: potwierdzenia transakcji z 5.11.2015 (k. 64), wiadomości e-mail stron oraz zestawienia opłaconych faktur (k. 69-70).

Do czasu zamknięcia rozprawy pozwana nie uczyniła zadość żądaniu powódki w zakresie określonym pismem procesowym z 29 grudnia 2015 r. Powódka żądała zapłaty należności odsetkowych od dat wskazanych na fakturach VAT, które są korzystniejsze dla strony pozwanej, gdyż są to daty późniejsze, niż termin płatności określony umową stron.

Bezsporne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dowody.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i art. 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej – co uczyniła pozwana w odpowiedzi na pozew - nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu SN z 15.07.1974 r., sygn. akt KW Pr 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203).

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich prawdziwość, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przesłuchanie świadka P. G. ze względu na przepisy art. 227 k.p.c. oraz art. 217 § 3 k.p.c. Pozwana, a także jej zawodowy pełnomocnik, nie stwierdzili jednoznacznie w toku postępowania, aby strony doszły do porozumienia na podstawie którego strona powodowa nie mogłaby żądać od strony pozwanej odsetek, strona pozwana nie przytoczyła żadnych okoliczności faktycznych stanowiących ewentualne finalne ustalenia w zakresie terminów płatności należności powoda, w szczególności żadnych twierdzeń co do skuteczności takich ustaleń w świetle § 12 pkt 2 umowy najmu, który wszelkie jej zmiany pozwala wprowadzać na piśmie pod rygorem nieważności. Strona powodowa zaprzeczyła, aby strony umówiły się na zmianę terminów płatności. Skoro brak było jednoznacznego i wyraźnego twierdzenia jednej ze stron co do faktu niwelującego żądanie zapłaty, to nie zaistniała w ocenie Sądu potrzeba przeprowadzania dowodu z przesłuchania świadka. Z samego negocjowania przez strony wcześniejszego rozliczenia się i rozwiązania umowy nie sposób wywodzić, że strona powodowa zrzekła się ustawowego prawa do żądania zapłaty odsetek za opóźnienie. Natomiast pozostałe okoliczności jak treść stosunku najmu i zapłata czynszu najmu nie dość, że były pomiędzy stronami zasadniczo bezsporne, to ponadto wykazane za pomocą innych środków dowodowych. Przeprowadzenie tego dowodu wpłynęłoby na czas postępowania, niepotrzebnie je przedłużając i nie pozwalając na zakończenie sprawy na pierwszym posiedzeniu (co byłoby niezgodnie z przepisem art. 6 § 1 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie podtrzymanego żądania w momencie zamknięcia rozprawy.

Sąd przyjął, że strony łączyła umowa najmu z 9 marca 2007 r. Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Umowę najmu należy zaliczyć do umów wzajemnych, gdyż świadczenia powódki (oddanie nieruchomości do używania) było odpowiednikiem świadczenia pozwanej (zapłaty czynszu) – art. 487 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, że jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

Analizując treść powyższych przepisów należy stwierdzić, że leżący po stronie pozwanej obowiązek zapłaty powodowi czynszu najmu, aktualizował się po wykonaniu obowiązków umownych przez powoda – tj. oddania pozwanej do używania nieruchomości w S. przy ul. (...) - magazyn o powierzchni ok 2500 m² oraz pomieszczenie biurowe o powierzchni ok 100 m² w każdym z poszczególnych miesięcy dziesięcioletniego okresu obowiązywania umowy.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że powódka wydała pozwanej przedmiotowy lokal, z którego pozwana korzystała zgodnie z umową. Powódka wystawiła pozwanej z tego tytułu ww. faktury VAT – załączone do pozwu – również zgodnie z umową. Pozwana w żaden sposób nie kwestionowała swojej legitymacji procesowej. Natomiast powódka wykazała stosownymi dokumentami prywatnymi i urzędowymi, że prawa i obowiązki najemcy z umowy zawartej z (...) Logistyka Serwis Spółka akcyjna przeszły – w myśl przepisów Kodeksu spółek handlowych – najpierw na (...) Sp. z o.o., a następnie na pozwaną.

Pozwana nie kwestionowała również, że nie uiściła przed wytoczeniem powództwa wszystkich należności wynikających z FV powoda. Przede wszystkim w swojej odpowiedzi na pozew wskazała i wykazała w należyty sposób dokumentem bankowym niekwestionowanym przez powódkę, że 5 listopada 2015 uiściła kwoty czynszu ze spornych faktur VAT załączonych do pozwu. Należności te zostały jednak zapłacone po terminach wymagalności ustalonych przez strony jak również znacznie po terminie wytoczenia niniejszego powództwa. Powódka przyznając fakt spłaty należności głównej, w piśmie z dnia, 29.12.2015 roku ograniczyła żądanie pozwu jedynie do należności odsetkowych za opóźnienie w zapłacie należności głównej.

Pozwana nie wykazała skutecznie jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby oddalenie powództwa. Powódka dołączyła do pozwu faktury VAT, z których wynikała należność dochodzona w niniejszym postępowaniu. Należy zwrócić uwagę, że faktura VAT może stanowić dowód stwierdzający wiarygodność, jeżeli zawiera dane niezbędne do jej identyfikacji. W praktyce gospodarczej faktura VAT jest powszechnie stosowanym dokumentem rozliczeniowym. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne co do zasady jak i co do wysokości. Faktury wystawione przez powódkę umożliwiały dokładne odtworzenie treści stosunku zobowiązaniowego łączącego strony – określały bowiem wysokość czynszu za poszczególne okresy i termin zapłaty. Wobec przedłożonych przez powódkę poświadczonych za zgodność z oryginałem, w trybie przepisu art. 6 ust. 3 Ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, dowodów nadania przesyłek w datach zbliżonych czasowo do dat wystawienia poszczególnych faktur VAT, stwierdzić trzeba było, że powódka wykazała ich doręczenie pozwanej. Zwłaszcza, gdy z wydruków z systemu Poczty Polskiej S.A., dzięki któremu można śledzić przesyłki wynika, że przesyłki wysłane pod numerami widniejącymi w przedłożonej w poświadczonej kserokopii książce nadawczej zostały pozwanej doręczone. Co więcej doręczenia te następowały za każdym razem co najmniej 7 dni przed terminem płatności poszczególnych faktur. Przez to powódka każdorazowo zachowała umowny termin na doręczenie pozwanej faktury

VAT. W świetle powyższego to pozwana winna udowodnić, że względu na panujący w procesie cywilnym rozkład ciężaru dowodu z art. 6 k.c. i art. 232 zd. I k.p.c., że nie otrzymała wspomnianych faktur od powódki, czego nie uczyniła. Pomijając te rozważania, to z zapisu umowy stron wynikają terminy płatności poszczególnych należności, tj. początkowe terminy ich wymagalności. Wystawienie i doręczenie faktur Vat jest elementem dodatkowym i w ocenie sądu nawet nie wykonanie tej czynności przez powoda nie uchylałoby momentu wymagalności poszczególnych świadczeń czynszowych ustalonych w umowie. Powódka dopełniła wszelkich starań, aby wykazać fakt wymagalności swoich roszczeń, a lapidarne i ogólne zaprzeczenie przez pozwaną nie było skuteczne w świetle przedłożonych przez powódkę dowodów. Pozwana pozostawała zatem w opóźnieniu w zapłacie za faktury dołączone do pozwu.

Pozwana powoływała się na fakt, że strony negocjowały wcześniejsze rozwiązanie umowy. O ile zgodnie z ogólną zasadą, każdy najem może być zawsze rozwiązany na podstawie umowy stron (tzw. *actus contrarius*) (Z. Radwański, J. Panowicz-Lipska, *Zobowiązania – część szczegółowa*, Warszawa 2006, s. 102), o tyle pozwana w żaden sposób nie wykazała, że powódka złożyła oświadczenie woli w tym przedmiocie. Zauważyć trzeba, że ze znajdującej się w aktach sprawy korespondencji elektronicznej przedstawicieli stron wynika jednoznacznie, że powódka nie wyrażała zgody na wcześniejsze zakończenie współpracy z pozwaną. Wręcz przeciwnie – *expressis verbis* wyrażała wolę kontynuowania współpracy na dotychczasowych warunkach umownych.

Żądanie zapłaty odsetek ustawowych znajdowało swoje normatywne podstawy w przepisie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie zaś z przepisem art. 481 § 2 zd. I k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą odsetki ustawowe. Zgodnie z §1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych (Dz. U. z dnia 22 grudnia 2014 r.), wydanym na podstawie art. 359 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121 i 827), wysokość odsetek ustawowych ustalono na 8% w stosunku rocznym. Jako termin zapłaty odsetek od roszczenia głównego powód przyjął dzień następny po dniu zapłaty wynikający z każdej faktury załączonej do pozwu z osobna, tj. zgodnie z żądaniem pozwu. Końcowym terminem za które należały się powódce odsetki od uiszczonych należności wynikających z 3 faktur, był termin dokonania zapłaty przez powódkę – tj. 5 listopada 2015 r. Słusznie i prawidłowo powódka wyliczyła odsetki od dni następujących po zapłacie poszczególnych faktur do dnia zapłaty, wskazując, że żąda 4105,67 zł. Taki sposób wyliczenia odsetek oraz terminy płatności są w ocenie sądu uzasadnione w świetle okoliczności niniejszej sprawy, zwłaszcza, że strony w umowie przyjęły wcześniejsze terminy płatności należności czynszowych, które faktycznie powód, z korzyścią dla pozwanego, przyjął w fakturach Vat na późniejsze o 14 dni.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał roszczenie powódki za uzasadnione i orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 1 k.p.c. wskazuje, iż pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli cofnięcie jest połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powódka częściowo cofnęła pozew pismem z 29 grudnia 2015 r. – tj. już po doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej, ale jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy zaplanowanej na 15 lutego 2016r. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do takiego twierdzenia. Uznając zatem, że cofnięcie pozwu nastąpiło ze skutkiem prawnym, należało na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. orzec jak w punkcie II sentencji wyroku.

Odnosnie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd uznał, że stroną przegrywającą proces jest pozwana, albowiem powódka wykazała, że przyczyną cofnięcia pozwu było dobrowolne uiszczenie przez pozwaną należności głównej (tj. bez odsetek) dochodzonej pozewem, już po wniesieniu pozwu do sądu. W postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2012 r.

w sprawie II CZ 208/11 Sąd Najwyższy stwierdził, iż zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykáže, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę. Skoro powódka wykazała, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw (dopiero po jego wytoczeniu pozwany uścił zasadniczą część dochodzonych należności, a wcześniejsze wezwania do zapłaty pozostały bezskuteczne), to pozwaną należało uznać za stronę przegrywającą sprawę w całości.

Powódka poniosła w procesie następujące koszty: wpis w kwocie 4330 zł, opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w wysokości 3600 złotych, ustalone na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, co daje łącznie 7947 zł. Połowa wpisu zostanie powódce zwrócona po uprawomocnieniu się wyroku, albowiem cofnięcie pozwu w zakresie roszczenia głównego nastąpiło przed posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę (art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a Ustawy z 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Powódce należy się zatem zwrot od pozwanej kosztów w łącznej kwocie 5782 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska